

Recés de Quaresma 2018: Vers el desert

Benvingut/da

Benvingut/da al recés de Quaresma. Un recés ofereix l'oportunitat de prendre distància de les preocupacions diàries, per meditar i pregar com està la meva relació amb Déu, amb les persones que m'envolten i amb el món. La Quaresma, temps de preparació per celebrar el misteri de la passió, mort i resurrecció de Jesucrist, és una bona oportunitat per fer aquesta aturada.

Per acompanyar i guiar la pregària d'enguany ens endinsarem en el desert. A la Bíblia, el desert és un lloc de preparació; un lloc on vèncer la temptació; el lloc on moltes persones són conduïdes per Déu, com el mateix Jesús abans de començar la seva vida pública. Això ens donarà l'oportunitat de meditar tant sobre els moments de desert que trobem a l'Antic i al Nou Testament, com també sobre els llocs de desert presents en les nostres vides.

Ens agradaria que el recés t'ajudés a trobar el Senyor d'una manera nova i profunda, fins al punt de transformar la teva vida. També esperem que t'ajudi a arribar a una consciència més profunda de la presència de Déu en la teva vida.

Començarem amb uns suggeriments pràctics que et poden ser útils sobretot si és la primera vegada que fas un recés d'aquestes característiques.

El primer a tenir en compte és quan temps creu que pot dedicar a cada estona de pregària. És bo decidir-ho abans de posar-s'hi, intentant que sigui sempre un temps semblant. No et rendeixis massa aviat, però tampoc comencis proposant-te llargues estones. El material presentat a cada sessió dura aproximadament 15 minuts, però és possible que desitgis dedicar-hi més temps ja sigui per preparar-te, o per revisar les idees que van sorgint durant el dia.

Veient també com és la teva vida i els teus ritmes vitals, pots plantejar-te quin és el millor moment per a la pregària. No hi ha ningú igual, alguns prefereixen pregar en començar el dia, altres al vespre i altres com un descans a mig dia. També és important el lloc. Pel contingut que oferim pots fer servir aquest recés en qualsevol lloc, camí del treball, a casa o amb altres persones. Mira allò que més t'ajuda i et convé.

Finalment, pregunta't perquè estàs fent aquest recés. Què hi busques, quin són els dons i gràcies que desitges rebre de Déu durant aquest temps de pregària. Assegura't de començar la pregària explicant-li a Déu aquest motiu, desig o petició.

Pren també consciència, abans de començar, què Déu t'està donant la benvinguda, a tu i a tots i totes els qui arreu del món comencen també aquest mateix recés.

Introducció

La Quaresma recorda els quaranta dies que els evangelis ens diuen que Jesús va passar al desert, immediatament abans que comencés la seva predicació pública. Va ser un lloc i un temps d'oració i dejuni, però també un lloc de temptació. El desert és un lloc on tornarà més endavant, buscant-hi descans i tranquil·litat. L'escriptura presenta sovint el desert com un indret on conèixer Déu, lluny de les distraccions de la vida quotidiana. En aquest recés, et convidem a trobar un lloc, un temps, on alliberar-te de distraccions per descansar en la presència d'un Déu que t'espera. Veurem les diferents maneres en què homes i dones de l'Antic i Nou Testament es van acostar al desert i el que allà hi van trobar. Veurem quina va ser la seva resposta, i tot això ho reflectirem en nosaltres mateixos, perquè Déu continua convidant els seus amics i amigues a passar un temps gaudint de la seva companyia.

Sessió 1: Un lloc de preparació

"En el desert preparen el camí del Senyor"

Isaïes 40, 3 – 5

Quietud

- En el nostre món ocupat i amb vides ocupades, ens pot suposar un cert esforç trobar un lloc tranquil, amb quietud. Curiosament, una bona manera de començar a fer-ho pot ser fer-nos més conscients del soroll que ens envolta. Per tant, comença aquest temps de pregària posant nom a totes les coses diferents que pots arribar a escoltar en aquest moment: el so del trànsit, les veus de la gent, el vent als arbres, el brunzit de les llums elèctriques. Quants sons pots anomenar, tot prestant atenció a cadascun d'ells?
- Quan hagis enumerat tots els sons que puguis, simplement deixa que la teva atenció s'allunyi d'ells. No intentis ser massa dur bloquejant-los. Tan sols deixa'ls que segueixin al teu voltant, però deixa també que la teva pròpia atenció es mogui cap a l'Esclusura del profeta Isaïes que està a punt d'escoltar...

Esriptura

Isaïes 40,3-5

Escolteu una veu que crida:

«Prepareu en el desert
el camí del Senyor,
aplaneu en l'estepa
una ruta al nostre Déu.
S'alçaran les fondalades,
s'abaixaran les muntanyes i els turons,
el terreny escabrós serà una plana,
i la serralada, una ampla vall.
Llavors apareixerà la glòria del Senyor,
i tothom veurà alhora
que el Senyor mateix ha parlat.»

Reflecteix

- Aquest passatge comença bruscament i de forma una mica estranya: "Una veu que crida". Veu de qui? No se'ns diu. Més tard, Joan Baptista es faria seves aquestes paraules. Tanmateix de moment, tal i com ho presenta el profeta Isaïes, no sabem qui està parlant. Però, quina és la teva primera impressió d'aquesta veu i del seu missatge? Et sona acollidora, amenaçant, intrigant? O què?
- La veu parla de la construcció d'un gran via, que escombra camp a través, sense deixar res en el seu camí. Potser pots imaginar un camí com aquest, una autovia o una autopista del teu propi país. Pren-te un moment per imaginar l'escena.
- No obstant això, aquest no és un camí normal. Es diu "el camí del Senyor". El profeta espera que Déu sigui el que viatgi per aquest camí, arribant per trobar-se amb el seu poble. No permetrà que res se li interposi davant d'aquesta trobada. Com et sona la perspectiva que Déu ha de venir cap a tu?
- Isaïes no espera que això sigui una trobada individual, sinó quelcom que comparteix amb tothom. Pensa per un moment que els teus amics, la teva família, els teus veïns, s'uneixen a aquesta autopista de Déu. Això canviaria els sentiments que tindries estant allà?

Parla amb Déu

- El passatge comença amb una veu fent un anunci. Una veu convida a una conversa. Quina és la primera cosa que voldries dir amb la teva pròpia veu a aquella veu que el profeta sent?
- Aquesta veu promet que Déu vindrà a trobar-se amb el seu poble, que arribarà a trobar-se amb tu, i no hi haurà res que se li resisteixi de camí. Pren-te un moment per dir-li a Déu com et sents sobre la perspectiva d'una trobada com aquesta.
- Pots fer aquest passatge et fa més conscient dels obstacles que semblen alçar-se entre tu i Déu. Si és així, parla amb el Déu que t'està promentent escombrar aquests obstacles.
- A mesura que aquest moment de pregària arriba al final, pensa quines paraules finals tu, els teus amics, familiars i veïns podeu voler dir a Déu en aquest camí obert.

Sessió 2: Un lloc de proves

“Va ser conduït per l'Esperit al desert”

Lluc 4, 1-13

Quietud

- Sovint es considera que el desert és un lloc tranquil, allunyat del bullici de la ciutat o del rugit de l'oceà. Es podria pensar que començar aquest temps de pregària és com entrar en un desert interior. Trobar un lloc tranquil dins de tu mateix on poder trobar Déu. Pren-te un moment per deixar que la teva atenció es mogui cap a dins, deixant que el món exterior vagi a la seva.
- Percep, en aquest espai interior, el ritme de la respiració. No intentis canviar-lo! Només inspira i expira tranquil·lament durant uns moments.

Esriptura

Lluc 4, 1-13

Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà. L'Esperit el va conduir pel desert durant quaranta dies, i era temptat pel diable. En tots aquells dies no va menjar res, i quan s'hagueren acabat, va tenir fam. El diable li digué:

—Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.

Però Jesús li va respondre:

—L'Esriptura diu: L'home no viu només de pa.

Després el diable se l'endugué enlaire, li va mostrar en un instant tots els reialmes del món i li digué:

—Et donaré tota l'autoritat i la glòria d'aquests reialmes: me l'han confiada a mi, i jo la dono a qui vull. Adora'm i tot serà teu.

Jesús li respongué:

—Diu l'Esriptura: Adora el Senyor, el teu Déu, serveix-lo només a ell.

Després el conduí a Jerusalem, el va posar al punt més alt del temple i li digué:

—Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Esriptura: Donarà ordre als seus àngels de guardar-te. I encara: Et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.

Jesús li contestà:

—Diu l'Esriptura: No temptis el Senyor, el teu Déu.

Un cop el diable hagué acabat tota mena de temptacions, s'allunyà d'ell fins al temps oportú.

Reflecteix

- Quan comença aquesta història, Jesús acaba de ser batejat. L'Esperit de Déu ha baixat damunt d'ell, i Déu Pare ha reconegut públicament a Jesús com el seu Fill. Què podria sentir Jesús quan surt de la riba del riu Jordà?
- Se'ns diu que l'Esperit condueix Jesús al desert. Potser Jesús necessita temps per reflexionar sobre les implicacions de tot el que ha passat. Pots recordar un moment en què has necessitat ser tu mateix, per tenir un sentit més clar de tot el que està passant al teu voltant?
- Jesús vol dedicar la seva vida a ajudar altres persones a conèixer el Déu que ell anomena Pare. Reconeix, tanmateix, que existeixen males formes de fer-ho així com n'hi ha de bones. Pot ser temptat a prendre dreceres o a optar per camins més fàcils. Pots veure què té de dolent cadascun d'aquests camins temptadors?
- Jesús rebutja la idea de satisfer simplement les necessitats materials de la gent. Vol tenir en compte que aquest és el projecte de Déu, i no confiarà en manifestacions espectaculars del poder de Déu. Com descriuries la manera en què Jesús decideix dur a terme la seva missió?

Parla amb Déu

- Imagina, per un moment, que estàs assegut al costat de Jesús durant la seva primera nit al desert. Potser és ben entrada la nit, al costat d'una càlida

foguera. Què vols dir-li ara que es prepara per pensar en la millor manera de difondre la paraula de Déu?

- En aquest mateix lloc, intenta explicar a Jesús la manera com la teva pròpia vida s'està desenvolupant, precisament ara, en aquest moment. Parla també sobre com et sents davant d'això.
- En les temptacions, Jesús arriba a reconèixer alguns dels camins equivocats que podria prendre. Et pots veure a tu mateix prenent a vegades girs equivocats? Pots presentar-los ara a Jesús?
- Al final de la història, Jesús sembla tenir més clar com durà a terme la seva tasca de proclamar el Regne de Déu. A mesura que es prepara per sortir del desert i tornar als pobles i ciutats de Galilea, et sents atret per anar amb ell o per desitjar-li el millor? Potser vulguis respondre d'alguna altra manera al que has contemplat en aquest moment de pregària.

Sessió 3: Un lloc de preparació

"La portaré al desert i li parlaré al cor"

Osees 2, 16-20

Quietud

- Hi ha diferents mètodes i tècniques que poden ajudar-nos a estar cada vegada més centrats a mesura que entrem en la pregària. Avui proposem fer atenció als sentiments que experimenten les diferents parts del nostre cos. Calma o fred, la pressió del vestit que portem o la sensació de l'ambient que ens envolta. Viatja lentament des del cap fins als peus observant les diferents sensacions.
- Després d'haver fet tot aquest recorregut una o dues vegades, deixa que la consciència torni a descansar lentament en un lloc tranquil al centre de tu mateix. Simplement resta en aquella quietud tranquil·la durant un moment abans de passar a escoltar la lectura del profeta Osees.

Esriptura

Osees 2, 16-20

»Jo la seduiré,

la portaré al desert

i li parlaré al cor.

Des d'allí li tornaré les vinyes,

i la vall d'Acor
serà porta d'esperança.
Allà em correspondrà
com quan era jove,
quan pujà del país d'Egipte.
»Aquell dia, em dirà "Marit meu",
no em dirà més "Baal meu".
Ho dic jo, el Senyor.
Jo li trauré dels llavis
el nom de Baal,
no pronunciaran mai més
aquest nom.
Aquell dia, a favor d'ells
jo faré una aliança
amb els animals feréstecs,
amb els ocells del cel
i les bestioles de la terra;
trencaré arcs i espases
i eliminaré la guerra del país.
Jo faré que tots ells
puguin descansar tranquils.

Reflecteix

- En la traducció de la Bíblia que estem fent servir aquí, el passatge comença amb Déu "seduint". Altres traduccions parlen de "persuadir". En tot cas, està clar que Déu no fa servir el seu poder per obligar, sinó que vol atreure el seu poble cap a Ell. Experimentes tu també aquest Déu treballant en tu?
- Encara que el fragment es refereix a la relació entre Déu i Israel, la imatge que es fa servir és la de la reconciliació entre marit i muller. Què et diu això sobre l'amor que Déu et té?
- El text recorda una època en què aquesta relació era més forta, i expressa el desig i l'esperança que pugui ser restaurada. Pots recordar algun moment en què la teva relació amb Déu va ser també més estreta? Què en recordes? Potser és ara o potser tens l'esperança que això torni a passar en un temps no massa llunyà.
- Aquesta relació ve caracteritzada per quatre elements: rectitud, justícia, amor ferm i misericòrdia. Quin d'aquests et sembla més important avui?

Parla amb Déu

- En el text de l'escriptura que hem sentit Déu et convida a un desert. Un lloc tranquil on reflexionar sobre la vida i la relació amb Ell. Quina és la teva resposta a la seva invitació? En tens ganes? Acceptes la crida que et fa?
- Hi ha un punt de retret en el text, una mirada nostàlgica a un temps on la relació era millor. T'hi sents identificat? Parla obertament amb Déu sobre això.
- Més important que el retret, és però l'esperança. Déu espera i vol la reconciliació. La relació entre Déu i el seu poble, entre Déu i tu, serà més forta que no ha estat mai abans. Reposa en aquesta esperança i confia-li els teus sentiments.

Sessió 4: Un lloc de rebel·lió

"Per què ens has tret d'Egipte per morir en el desert?"

Nombres 21, 4 – 9

Quietud

- De vegades, si vols aquietar la ment, pot ajudar-te simplement aquietar el cos. A mesura que comença aquest temps de pregària, pren una postura que puguis mantenir, raonablement còmoda, durant els propers minuts. Podries quedar-te dempeus, o assegut, o agenollat o estirat. Agafa't uns moments per experimentar fins que trobis una posició que et vagi bé.
- Quan hakis trobat una posició còmoda, queda-t'hi tranquil·lament i gaudeix-la durant uns moments abans d'intentar fer res més.
- Avui escoltem un passatge del Llibre dels Nombres.

Esriptura

Nombres 21,4–9

Els israelites van partir del mont Or camí del Mar Roig, tot vorejant el territori d'Edom. Però, tot fent camí, el poble va acabar la paciència i parlava contra Déu i contra Moisès. Deia:

—Per què ens heu tret d'Egipte? ¿Per fer-nos morir al desert? Aquí no hi ha ni menjar ni aigua, i ens fa fàstic aquesta misèria d'aliment!

Llavors el Senyor va enviar contra el poble unes serps verinoses que els picaven, i van morir molts israelites. El poble anà a trobar Moisès per dir-li:

—Hem pecat parlant contra el Senyor i contra tu. Prega al Senyor que allunyi de nosaltres aquestes serps.

Moisès va intercedir a favor del poble, i el Senyor li respongué:

—Fes-te una imatge d'aquestes serps i posa-la dalt d'un estendard. Tothom qui hagi estat picat, si la mira, salvarà la vida.

Moisès va fer una serp d'aram i la posà dalt d'un estendard. Quan algú havia estat picat, mirava la serp d'aram i salvava la vida.

Reflecteix

- El desert, tal com es descriu al passatge d'avui, no és un lloc agradable. No hi ha menjar, ni aigua, i la gent mor en un viatge aparentment interminable cap a la terra promesa per Déu. Pots percebre quelcom del que podria ser trobar-te tu mateix en aquesta situació?
- El poble reacciona buscant algú a qui culpar. Es dirigeixen a Moisès, el que els ha guiat fins aquí des d'Egipte. Anteriorment ha estat un heroi per a ells. Ara és el dolent de la pel·lícula. És una dinàmica que reconeixes, en la teva pròpia societat, o fins i tot en la teva pròpia vida?
- Déu castiga el poble amb serps verinoses per allò que aquí es veu com un acte de rebel·lió. No és fàcil, potser, reconciliar-ho amb la idea del Déu amorós, pacient i misericordiós que Jesús va anomenar Pare. Com ho fas? Com proves que tingui sentit?
- Fins i tot aquí, el càstig de Déu no és il·limitat. El propi Déu ofereix a la gent un remei. Com et ressona el final del passatge?

Parla amb Déu

- Hi ha hagut algun moment a la teva vida que vas sentir que no volies tenir res més a veure amb Déu? Quan semblava que la fe no et portava enlloc, i quan la religió portava més problemes del que valia? Potser fins i tot sigui a prop d'on et trobes avui mateix. Pots prendre't uns moments parlar a Déu sobre això.
- Saps què és això de culpar a algú altre dels teus propis problemes? Potser tens raó a l'hora de fer-ho, o potser els estàs fent servir com a cap de turc. Tant si ho han fet bé com si no, podries oferir ara mateix una breu petició per ells i per les seves necessitats.
- Al final d'aquest passatge, el poble ha buscat el perdó de Déu, i Déu els ha perdonat. Aquest podria ser un bon moment per demanar perdó a Déu si ets conscient de necessitar-ho, agrair a Déu els moments que t'ha perdonat en el passat.

- El poble d'Israel va travessar aquell desert durant molts anys després d'aquest incident. A mesura que aquesta pregària es va acabant, pregunta a Déu què és el que més necessites per continuar el teu propi viatge.

Sessió 5: Un lloc de conversió

"Això és el pa que el Senyor us dona per aliment"

Èxode 16: 1 – 4, 13 – 15

Quietud

- Moltes persones troben en l'atenció a la respiració una manera de concentrar-se. És important, quan facis això, no forçar ni en el canvi ni la manera ni el ritme de la teva respiració. Només estiguis atent a la inspiració i a l'expiració, durant una bona estona.
- En hebreu, la paraula respirar és la mateixa que es fa servir per referir-se a Esperit. Imagina't a tu mateix inspirant l'Esperit del Senyor i expirant tot allò que interfereix entre tu i Ell.
- Disposem-nos a escoltar un fragment del llibre de l'Èxode.

Escriptura

Èxode 16: 1–4, 13–15

Tota la comunitat dels israelites va partir d'Elim, i arribà al desert de Sín, entre Elim i el Sinaí, el dia quinze del segon mes després de la sortida d'Egipte. En el desert tota la comunitat va murmurar contra Moisès i Aaron. Els israelites els deien:

--Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir al país d'Egipte, quan ens assèiem vora les olles de carn i menjàvem pa fins a saciar-nos! Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot el poble mori de fam.

El Senyor va dir a Moisès:

--Jo us faré ploure pa des del cel. Que el poble surti cada dia a recollir la ració necessària per a aquell dia. Així els posaré a prova i veuré si obren o no d'acord amb això que els mando.

Aquell mateix vespre va arribar un vol de guatlles que cobrí el campament, i al matí, al voltant del campament, hi havia una capa de rosada. Quan s'esvaí la capa de rosada, damunt el desert va quedar-hi una capa granulada, fina com el gebre. Els israelites, en veure-ho, es deien l'un a l'altre: « Man hu? » (que vol dir: «Què és això?»), perquè no sabien què era. Moisès els va dir: --Això és el pa que el Senyor us dona per aliment.

Reflecteix

- Si heu seguit el recés fins aquí, el començament d'aquest paràgraf us sonarà familiar. També avui hi ha una multitud vagant en el desert. Encara estan insatisfets, i encara es queixen de Moisès. Té la teva relació amb Déu moments d'aquests de “ja hi tornem a ser” i d'incomoditat davant la seva crida?
- En aquesta ocasió, però, Déu reacciona a les queixes del poble amb la promesa que els donarà tot allò que necessiten. Ells no tindran fam, ni moriran de set, fins i tot al mig d'un entorn hostil. Recorda algun temps difícil en què et vas sentir sostingut per Déu.
- Al principi la gent té dificultats en reconèixer com a menjar aquella cosa estranya que recobreix els camps. A vegades ens pot passar que demanem una cosa, però que no reconeixem la manera com Déu respon a la nostra pregària. Segurament en la teva vida tens exemples d'això.
- Cada dia Déu proporciona el necessari per a cada dia. El que els dona no ho poden emmagatzemar, han de confiar que Déu demà els donarà el que necessiten una altra vegada. Com estàs de confiança en aquest Déu que dona cada dia allò que necessitem?

Parla amb Déu

- Un dels aprenentatges del fragment d'avui, i també del de la sessió 4, és que Déu no ens abandonarà només perquè ens queixem. Hi ha alguna cosa en la teva vida o en el món, de la qual vols lamentar-te davant de Déu? Pensa-hi durant una estona.
- De quina manera creus que Déu respon a les teves queixes?
- Pensa un moment en el menjar que has pres o prendràs avui. Vius aquest aliment com un do de Déu? Déu et dona el que necessites cada dia, tal com ho fa amb el poble d'Israel. Reconeixent aquest aliment com un do, què li respons al Senyor?
- Trobes fàcil haver de confiar en el Senyor? Confies que Déu et donarà també demà allò que necessitaràs? Parla-li al final d'aquesta estona de pregària de la teva confiança, del que tens, del que et falta...

Sessió 6: Un lloc ple de reptes

"Es va criar i va viure en el desert"

Gènesi 21, 8 – 20

Quietud

- La memòria pot proporcionar un altre camí cap a la quietud que busquem a l'hora d'iniciar aquest temps de pregària. Intenta, avui, recordar un lloc i un temps en què t'has sentit quiet, tranquil i segur. A mesura que el recordes, recupera tants detalls com puguis d'aquell indret. On era? Per què estaves allà? Què estaves fent? Hi havia algú més amb tu? Deixa que la imatge d'aquell lloc i d'aquell moment es vagi construint dins el teu propi ull mental.
- Quan la imatge es torni tan clara com sigui possible, queda't amb ella durant un temps i observa els teus sentiments. La forma com et vas sentir quan estaves en aquest lloc, i la forma com et sents ara mentre ho recordes.
- Ara, prepara el teu cor a escoltar la lectura d'avui del Llibre del Gènesi.

Esriptura

Gènesi 21, 8 – 20

L'infant anava creixent. Quan va ser desmamat, Abraham ho celebrà amb un gran banquet. Un dia, Sara veié que el fill que l'egípcia Agar havia donat a Abraham jugava amb el seu fill Isaac, i va dir a Abraham:

—Treu de casa aquesta esclava i el seu fill. El fill d'aquesta esclava no ha de compartir l'herència amb el meu fill Isaac.

Aquestes paraules van disgustar molt Abraham, perquè Ismael també era fill seu. Però Déu li va dir:

—No et sàpiga greu pel teu fill Ismael ni per la teva esclava. Fes cas del que et diu Sara, perquè la descendència que portarà el teu nom serà la d'Isaac. Però del fill de l'esclava, com que és fill teu, també en faré un gran poble.

Abraham es va llevar de bon matí, donà pans i un bot d'aigua a Agar, li ho va posar tot a l'espatlla amb el nen i la va acomiadar. Ella se'n va anar errant pel desert de Beerxeba. Quan s'acabà l'aigua del bot, va deixar el nen sota un arbust i se'n anà un tros lluny, a la distància d'un tret d'arc, per no veure'l morir. Allà es va asseure plorant i sanglotant.

Déu va sentir la veu del nen, i l'àngel de Déu cridà Agar des del cel, dient:

—Què tens, Agar? No tinguis por, que Déu ha sentit com el nen cridava al lloc on és. Aixeca't, pren l'infant a collibè i agafa-li la mà: jo faré d'ell un gran poble.

Llavors Déu li va obrir els ulls i va veure un pou amb aigua. Ella hi anà a omplir el bot i va donar beure al noi.

Déu era amb el noi, que es va anar fent gran. Habitava al desert i era un bon tirador d'arc. Va viure al desert de Paran, i la seva mare li va buscar una dona del país d'Egipte.

Reflecteix

- Agar i Ismael comencen aquesta història segurs a la casa d'Abraham. L'evidència suggereix que eren estimats i cuidats per ell. Però, tot d'una, l'esposa d'Abraham, Sara, es torna gelosa i reclama que els dos siguin expulsats. Intenta imaginar els sentiments d'Agar, quan és foragitada al desert amb el seu fill.
- Els aliments i l'aigua d'Agar no triguen gaire a esgotar-se. En aquest punt de la història, ella està desesperada i només espera la mort. Pots assegurar-te al costat d'ella en aquest punt crític del seu viatge?
- De sobte, com se'ns diu, amb els ulls oberts per Déu, veu un pou i la seva sort començar a capgirar-se. Què suposa això per a ella, per a Ismael el seu fill? I per a tu, que observes l'escena?
- Ismael creix fins a l'edat adulta en el desert, un home adaptat als seus camins i capaç de trobar allà tot el que necessita. Quin tipus de persona t'imagines que sigui, per poder sobreviure i prosperar en aquestes condicions plenes de reptes?

Parla amb Déu

- Pots, en aquesta part de la pregària que convida a la conversa, pots prendre una mica de temps per parlar amb cadascun dels personatges principals, preguntant-los per què van reaccionar com ho van fer i com es van sentir al respecte. Per què no comences amb Sara, la dona d'Abraham, que reclama primer que Agar i el seu fill siguin foragitats?
- Després pots parlar amb Abraham. Sembla com si es veiés obligat a triar entre aquelles dues dones i els dos fills dels quals havia estat pare. Què en fa de tota aquesta situació?
- El viatge d'Agar en aquest curt passatge és una mena de muntanya russa. Què voldries dir-li, en els diferents moments que van transcorrent a mesura que aquesta història es desenvolupa?
- I Ismael, el jove capaç d'espavilar-se pel desert? Com seria acostar-se a ell alguns anys després de tots aquests esdeveniments?

- Finalment, se'ns convida a reconèixer Déu treballant a través d'aquests esdeveniments, complint les diverses promeses que ha realitzat. Parla, doncs, amb Déu sobre tot el que has vist durant aquesta estona de pregària.

Sessió 7: Un lloc de transformació

“Que s'alegrin el desert i la terra eixuta”

Isaies 35: 1 – 7

Quietud

- Si has arribat fins aquest punt del recés vol dir que has vist i fet experiència de moltes maneres diferents de fer silenci. Escoltar els sons que ens envolten. Ser conscient de les sensacions del nostre cos. Notar el ritme de la respiració. Restar quiet, o recorrent llocs i temps on hem trobat molta quietud... Tria avui aquell mètode que més t'hagi servit de tots els que has experimentat durant el recés.
- Fes uns moments de silenci mentre el cor es va omplint de pau i quietud, i s'obre a allò que Déu ens vol dir avui.

Escriptura

Isaies 35: 1 – 7

Que s'alegrin el desert
i la terra eixuta,
que l'estepa exulti i floreixi!
Que s'ompli de flors primerenques,
que salti i cridi de goig i d'alegria!
Li són donades la glòria del Líban,
l'esplendor del Carmel i de Saron.
Tots veuran la glòria del Senyor,
la majestat del nostre Déu.
Enrobustiu les mans cansades,
afermeu els genolls vacil·lants.
Digueu als qui defalleixen:
«Sigueu valents, no tingueu por!
Aquí teniu el vostre Déu,
que ve per fer justícia;
la seva paga és aquí.

Ell mateix us ve a salvar.»

Llavors es desclouran

els ulls dels cecs,

i les orelles dels sords s'obriran.

Llavors el coix saltarà com un cérvol

i la llengua del mut cridarà de goig,

perquè l'aigua ha brollat al desert,

han nascut torrents a l'estepa.

La terra ardent és ara un estany,

el país de la set

és ple de fonts d'aigua.

En el clos on jeien els xacals,

ara hi creixen canyes i joncs.

Reflecteix

- Els textos que hem pregat durant aquest recés ens han dit almenys dues coses sobre el desert. La primera, que és un lloc on anar si vols trobar Déu. Jesús i Moisès, Agar i Ismael, Osees i Isaïes, i tot el poble d'Israel, tots han trobat Déu en aquest lloc aparentment hostil. A mesura que entres més profundament en aquesta estona de pregària, pren consciència que ho fas acompanyat de molts d'altres que han fet el mateix viatge que estàs fent ara tu.
- L'altra cosa que has pogut percebre és que el desert no és un lloc fàcil. El poble d'Israel es va rebel·lar, Agar va desaparèixer, i Jesús va ser temptat pel diable. Pots pensar, durant una estona, en aquells aspectes de la teva vida poc confortables i que et fan remoure per dins.
- En el fragment d'avui, se'ns fa la promesa que totes aquestes tribulacions no tenen pas la darrera paraula. Déu ens té preparat un futur ple d'esperança. El desert verdejarà, i el patiment humà arribarà a la seva fi. Abans de respondre, assegura't que realment has escoltat aquestes promeses.
- Com traslladar aquestes promeses a la teva pròpia vida? Què hauria de passar per poder ser capaç de dir "Déu ha complert totes les seves promeses"?

Parla a Déu

- Davant les promeses del final del text que es desperta en tu? T'omplen d'esperança? Són massa bones per ser veritat? Pren-te una estona abans de respondre a Déu que et promet arribar a veure la seva glòria.

- Aquí i ara, en la presència de Déu, posa nom a aquelles zones de desert que hi ha en la teva pròpia vida: relacions trencades, esperances incomplertes, fracassos repetits... Demana-li que faci amb elles el que diu que farà amb el desert en aquest text.
- Aquest fragment presenta el projecte de Déu i ens convida a escoltar-lo i a portar la bona notícia a tots aquells que necessiten escoltar-la. Et sents portador d'un missatge d'esperança? Coneixes al teu voltant persones que necessiten escoltar aquestes promeses?
- En aquesta estona final de pregària del recés, acaba agraint a Déu tot el que has rebut en aquestes estones de pregària.

Conclusió

Molt a l'inici de l'evangeli de Marc, l'autor fa una mena de recull d'aquelles accions que marcaran tot el ministeri de Jesús. Ensenya a les sinagogues. Cura malalts. Acull multitud de persones. Es confronta amb el mal. Dialoga amb persones que tenen una idea de Déu molt diferent a la seva. I llavors, enmig de tota aquesta activitat, s'agafa un temps per anar-se'n a un lloc tranquil, un desert, per a pregar. Potser aquesta imatge és la que millor representa allò que ha estat aquest recés per a tu.

Ara, en acabar, després d'un temps de pregària, val la pena aturar-se un moment per mirar enrere. Busca algun moment per repassar qualsevol nota que hakis pres; o rellegeix algun dels fragments dels textos de l'escriptura que has llegit. Potser ara, arribat a aquest punt algunes coses es veuen d'una altra manera. Coses que t'havien passat desapercebudes, coses que val la pena destacar i subratllar perquè queden com a fruits del recés. Les preguntes que segueixen poder ajudar-vos a fer aquesta memòria:

- Què és el primer que em ve al cap quan recordo el recés que he viscut? (una paraula, una frase, una imatge...)
- Recordo alguns moments durant la pregària, d'especial presència i proximitat a Déu?
- Hi han hagut moments on m'he sentit interpel·lat pels textos?
- Què ha canviat, en la meva relació amb Déu, des de que he començat el recés?
- Quines coses, estic convençut que no oblidaré mai?
- Com més he anat avançant en el recés, de què he sentit més necessitat?

Com hem vist aquests dies, el desert és un lloc específic, terres deshabitades fora de les ciutats i pobles de Palestina; però també serveix com a imatge d'aquells llocs on podem trobar Déu avui, lluny del bullici de la vida de cada dia. El desert en aquest sentit pot ser un lloc pacífic, però també un lloc d'interpel·lació, un lloc que remogui coses. És difícil, avui dia, imaginar qualsevol tipus de vida cristiana que no impliqui tenir moments de desert. Qui sap si el que has viscut aquests dies et pot haver ajudat a com fer millor i amb més profunditat aquest viatge. Agraeix a Déu tots els dons que has rebut d'ell, i demana-li la força per seguir coneixent-lo cada vegada més.

Recés de Quaresma publicat al portal *Sacred Space*
Escrit per Paul Nicholson SJ per a *Pray as you go*
Traducció al català: Jesuïtes Catalunya
© 2018 Sacred Space & Pray as you go